

Τὰ βάρσνα τοῦ Βασιλάκη Ἀραμπῆ. Ὅταν ἐπρόκειτο ἐν Καῖρῳ νὰ παραδώσῃ τὸ ξῖφος τοῦ ὁ μέγας Αἰγύπτιος εἰς τὸν στρατηγὸν Λόου, ἠρώτησεν ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀντιβασιλέως ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὸ παραδώσῃ ἄνευ ὄρων. «Ναί», τοῦ λέγει, ὁ Δουλιέρ βέης, «παραδίδεσαι εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἀγγλίας». Ὁ Ἀραμπῆ τότε ἀρχίζει νὰ γίνεται Ῥωμῆος καὶ νὰ θέλῃ νὰ βάλῃ λόγον ἀλλὰ Κωσταρήτορας. «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀρχεται λέγων μετὰ κόμπου, εἴμεθα ἀδελφοί», εἰς τὸ ἀδελφοὶ ὅμως αὐτὸ ὁ ὑπερήφανος στρατηγὸς Λόου τοῦ κόβει τὸν βῆχα. Κατόπιν ψιθυρίζει εἰς τὸν Δουλιέρ βέη: «Εἰπέ τοῦ στρατηγοῦ ὅτι ἐγὼ καλομεταχειρίσθηκα ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους.» Ὁ Λόου τὸν διεβεβαίωσε ὅτι θὰ τύχῃ ὅλων τῶν περιποιήσεων ἕως οὗ τὸν παραδώσῃ εἰς τὸν στρατηγὸν Οὐέλσελεύ. Μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, τὸν παρέλαθεν ὁ στρατηγὸς Οὐίλσον ἐφ' ἀμάξης ἵνα τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὰ Ἀνάκτορα Ἀβδίν. Καθ' ὁδὸν ἔχαιρε-τοῦσε τὰ πλήθη, ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι κἀνείς δὲν τὸν ἀντεχαιρέτα, τραβήχτηκε μέσα καταθυμωμένος. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, κύριε Ἀραμπῆ.

Τί ἀφεντάνθρωποι αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί. Ἐν Καῖρῳ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ῥίχθηκαν, τοὺς ἐπλήρωσαν θωπειῶν καὶ τοὺς ἐφέροντο ὡς πρὸς Μωαμεθανοὺς ἀδελφούς. Οἱ Ἰνδοὶ ὅμως τὸν χαβὰ τους διαμαρτύρονται ὅτι δὲν εἶναι Μωαμεθανοί, ἀλλὰ Ἑγγιέζοι. Περὶ αὐτῶν ἠλπιζεν ὁ καὶ μένος ὁ Ἀραμπῆ ὅτι θὰ ἐλείποτάκτου εἰς τὴν σημάϊαν του.

Ἐχομεν μέγαν σεβασμὸν εἰς τὴν γνώμην τοῦ κ. Λει-θαδᾶ τῆς Κλειῆς, ὅτι ἀφορᾷ τὰ γραμματολογικὰ, ἰδίως τὸ περὶ γλώσσης ζήτημα. Ἀλλὰ τί νὰ κάνωμεν ὅταν εἰς δύο κατὰ συνέχειαν φύλλα, ἐν τῷ ἐνὶ μὲν συμβουλευε τοὺς μεταφραστὰς νὰ μιμηθοῦν τὸν κ. Βικέλλαν καὶ νὰ μεταφράζωσι τοὺς ξένους κλασικοὺς ἐν τῇ δημῳδῇ γλώσσῃ ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ φύλλῳ ὑπερεπαινεῖ τὸν κ. Ἀφεντούλην καὶ συμβουλευε τοὺς μεταφραστὰς νὰ ἀκολουθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ μεταφραστοῦ τῆς Μαρίας Στουάρτης, ἥτοι μεταφράζοντες εἰς τὴν καθαρῆς καθωμιλημένην; Ἐ, τί νὰ κάνωμεν;

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Σκέψις ἐνὸς περὶ τοῦ ἱατροῦ του :

— Τί νὰ σὰς πῶ; προτιμῶ τὴν ἀρρώστιάν μου ἀπὸ τὸν γιαντρό μου.

Ἄν θέλετε, μάθετε καὶ πόσα παράσημα ἔχει ὁ Βίσμαρκ. Ὡς τώρα τὰ εἶχε σαράντα τέσσαρα, ἐσχάτως ἔλαβε καὶ τὸ Ἰαπωνικὸν τοῦ Χρυσανθέμου καὶ ἔχει τὸ ὅλον 45. Ἐνῷ ὁ κύριος Δεληγιάννης μας τὰ ἔχει . . . δεκατρία!

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ).

Ι

Τὴν πρωτὴν τῆς πέμπτης Σεπτεμβρίου οἱ κώδωνες πάντων τῶν ἐν Τεργέστῃ ναῶν, ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφαιραν μὲ τοὺς θορυβώδεις καὶ συγκεχυμένους αὐτῶν ἤχους, τὰ δὲ τηλεβόλα τῶν προσορμούντων πελεμικῶν σκαφῶν καὶ τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως ἀνήγγελλον βροντωδῶς τὴν ἀφίξιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου εἰς τὸ Μιραμάρ. Ὡς δὲ νὰ μὴ ἤρουν τὰ βαρύηχα ταῦτα ὄργανα ὅπως φέρωσιν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀστῶν τῆς ἐμπορικῆς πόλεως τὸ ἐπίσημον ἄγγελμα, καὶ ὁ οὐρανὸς συγκατέμιξε τῇ γενικῇ βοῇ τὰς ἰδίας βροντάς!

Εἰς τὴν ὠραίαν δενδροφυτευμένην πλατεῖαν, παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, τὴν ὁποίαν περιβάλλουσι τὰ μέγιστα καὶ μᾶλλον καλλιτεχνικὰ τῆς Τεργέστης μέγαρα, συνέρρεον ἀπὸ πρωίας χιλιάδες λαοῦ. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς καὶ κατ' ἀντικρὺ τῆς προσόψεως τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἶχε στηθῇ χρυσότενκτος θρόνος, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὁ δικέφαλος τῆς Αὐστρίας ἀετὸς, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ σταματήσῃ μικρὸν ἢ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια.

Κόραι λευχειμονοῦσαι πλείονες τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Μουσῶν, κυκλοτερῶς ἴσταντο παρὰ τὴν θύραν δι' ἧς ἐμελλον νὰ διέλθωσιν οἱ ἀναμενόμενοι ξένοι. Δύο τούτων ἐκράτουν πολυτίμους ἀνθοδέσμας ἵνα τὰς προσφέρωσιν εἰς τὴν μελαγχρουν Αὐτοκράτοραν καὶ τὴν ξανθὴν διάδοχόν της. Παρὰ τοὺς λευκοὺς αὐτοὺς μαργαρίτας ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ κομποὶ καὶ εὐστατεῖς ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ, ὁμνύοντες ὅλοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκίσκου. Εὐρύτερος κύκλος ἐξ ἐπισήμων πολιτῶν συμμετεῖχε τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς πρκατάξεως, ἐνῷ τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, προϊσταμένου τοῦ Δημάρχου, ἀνέμενε τὸν Αὐτοκράτορα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου, ὅπως προσφέρῃ αὐτῷ τὰς κλεῖδας τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συμπολιτῶν του. Παρὰ τὰς πλευρὰς τοῦ θρόνου ἀμφοτέρως εἶχον στηθῇ ἐξέδραι (tribunes) ἅτινα κατέλαβον προνομιοῦχοι κυραὶ καὶ χωρικαὶ τινας φέρουσαι ἰδιόρρυθμον ἱματισμὸν (costumes) καὶ ποικίλλουσαι οὕτω ἀφελῶς τὴν ὅλην μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα. Περὶ τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν πλειάδα τῶν καλλωνῶν καὶ τῶν ἀξιωματῶν ἴστατο ὁ πολὺς λαὸς, ὁ ἰσχυρὸς λαὸς, καθὼς περὶ τὴν ὁσφὺν θηριοτρόφου φοβερὸς βόας ὅστις τὸν περιπτύσσεται, ἀλλὰ καὶ τὸν πνίγει!

Ὁξὺ σύριγμα ἡχηρότερον παντὸς προστάγματος, ἀπέσπασε τῶν μυρίων αὐτοῦ διαλογισμῶν ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλήθος, καὶ συνεκέντρωσε—καθὼς ὁ μηχανικὸς τὸ ἤλεκτρικόν του φῶς εἰς ἓν σημεῖον—ὅλων τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ὁ συριγμός. Ἦτο ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ κομίζουσα τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον. Αἱ διόπτραι ἀπὸ τῶν μεγάρων τῆς πλατείας ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν, τὸ δὲ πλήθος ἐτοποθετήθη εἰς τὰς ἐπικαιροτέρας θέσεις ὅπως ἴδῃ τὸν Αὐτοκράτορα—Ἐπειτα ἀκίνησια, συγχίνησις, νεκρική σιγή!

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Αὐτοκράτωρ ὑψιτενής, εὐρύστερνος, εὐλύγιστος κρατῶν εἰς τὸν βραχίονά του τὴν ὠραίαν, ἀλλ' ἰ-διότροπον Ἐλισάβετ, ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν πρὸ